Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 50 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Atacul aerian

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

AMANUNTE DESPRE

PREMIILE DE

10.000 Lei

RELATIV LA JOCURI SE GASESC IN PAGINA II-A A FASCICOLELOR No. 44 — 45 — 46

Citiți

ULTIMELE NOUTAȚI APARUTE IN EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL"

DIVERSE INSEMNARI
de I. SUCHIANU . . . . . Lei 40

ICOANE DUNARENE
de MIHAIL TICAN RUMANO . . . Lei 75

DESPOT VODA
de C. GANEA . . . . . Lei 80

ATACUL AERIAN

CAPITOLUL I

Vânătoarea submarinului

După șederea lor în palatul rajahului din Gudgera și după diferitele aventuri care le avură acolo, cei trei cercetași erau hotărîți să termine odată drumul pe care și-l propuseseră de mult, adică să ajungă armata engleză care lupta sub ordinele generalului Allenby.

Seara se lăsa când ei zburau cu avionul deasupra coastei meridionale a Persiei, dealungul fluviului Oman.

— Noaptea va fi foarte luminoasă — zicea Jean Bart care ședea lângă Zomba.

Marius era înainte, lângă Raimondo, se întoarse spre a replica :

— Da, dar câteva ore în plus sau în minus nu importă. Ceea ce e important e să ajungem în bune condițiuni și în plinătatea forțelor noastre. Cred că ar fi mai bine să sburăm numai ziua și să ne odihnim complet noaptea, pe pământ.

— Și eu sunt de părerea ta — zise Jean Bart. — E mult mai prudent.

— Atunci, o mie de pipe ! — exclamă Marius bucuros— dacă toți suntem de acord, putem scoborî imediat.

— De ce ? — făcu Jean Bart căruia îi plăcea să necăjească pe Marius care se înfuria ușor.

— Na ! — răspunse Milanezul care înțelese intenția genovezului — pentru ca să avem timpul. înainte de a

mopta, sa pescuim ceva și să avem astfel o friptură gustoasă la prânz.

— Friptura este bună! — exclamă Zomba bătând din mâini. — Eu fac friptură neagră.

— Bine, mii de pipe! o să pescuim împreună: apoi o să ne împărțim peștele; tu o să faci friptură neagră și eu „à la milanaise".

Și o să vedem care o să fie mai bună.

— Raimondo — zise Jean Bart — nu ți se pare că ar fi cazul să aterisăm?

Marius se făcu că nu pricepe aluzia.

— Da, dacă e posibil.

— E posibil, îți spun eu. Văd cu binoclul un punct care mi se pare admirabil. Intre două stânci, un fel de câmpie care merge până la mare, de care o separă o limbă de pământ.

— La stânga sau la dreapta? — întrebă Raimondo.

— La stânga.

— Bine, cobor îndată.

In curând toți văzură câmpia.

— Minunată, ai dreptate, Jean Bart! — aprobă Marius.

Zomba, în acest timp, scotocea într'o ladă cele necesare pentru pregătirea mesei. cu capul complet vârât acolo.

Un glas care părea din fundul unei caverne se auzi:

— Stăpâne! găsit praf de gălbenuș de ouă! E bun pentru friptură!

— Puțin îmi pasă de praful tău de ouă! Aș prefera două, trei ouă proaspete să fac cu ele o omletă...

Dar și de data asta talentele gastronomice ale lui Marius trebuiau să rămână o enigmă inexplicabilă și nediscutată încă, de oarece se întâmplă un lucru atât de neașteptat încât tinerii rămaseră stupefăcuți, iar șirul ideilor culinare trebui să se schimbe.

Acest lucru fu o detunătură care răsună pe mare, ca o canonadă.

Fu urmată de alta, mai puternică și mai îndepărtată.

— Milioane de pipe! — murmură Marius, întorcându-se spre mare.

Raimondo nu zise nimic.

Dar luă singura decizie care se impunea și pe care camarazii o așteptau dela el.

In loc să coboare spre pământ, spre câmpia aleasă, se sui, făcu o întorsătură spre mare, în direcția de unde se auzea canonada.

— Ce poate să fie — zise Jean Bart.

— Drace ! Mi se pare o luptă navală.

— Poate e un vapor care se luptă cu un submarin.

— E probabil — reluă Jean Bart. — Trebue să ținem seama că vasele engleze, prin golful de Oman, strâmtoarea Ormuz și golful Persic, își aduc contingentele lor și muniţiile pentru armata generalului Allenby, a cărui bază actuală e Bassora, primul oraș care se găsește în interior în direcția golful Persic-Bagdad.

— Nu trebue să ne mirăm — adăugă Raimondo — ca un submarin german, construit în Africa orientală germană, să fi venit până aci să atace pe englezi.

— O să vedem noi ! — întrerupse Marius care ardea de nerăbdare.

Raimondo dăduse avionului cea mai mare iuțeală.

Canonada reîncepuse, cu furie. Părea că e în apropiere.

In viteza avionului toți erau cu inimele palpitânde de emoție.

De odată o exclamație eși din piepturile tuturor.

Acum vedeau lămurit, totul.

— Un vas mare de război !

— E un cuirasat !

— Ah ! mii de pipe ! Se afundă !

— A fost torpilat !

— Cu toate astea mai trage în contra submarinului.

— Ah ! ah ! ah !

— Na ! altă torpilă !

— Da !

— Trebue să atacăm submarinul.

— Drace ! De sigur.

— Repede, repede !

— Bombe, Marius !

— Gata!

— Mitraliera, Zomba!

Exclamații, strigăte, vorbe, ordine, se încrucișau cu iuțeală.

In timp ce Raimondo, luând singur comanda avionu-

lui, Marius și Jean Bart scoteau de sub scaune, bombele așezate acolo și le pregăteau mecanismele.

— Numai dacă submarinul nu s'ar scufunda până ve-nim noi! — explamă Raimondo.

— Asta ar mai trebui!

— Din fericire, motorul electric nu face sgomot — observă Jean Bart.

— Nemții trebue să fie preocupați de scufundarea cuirasatului și nu o să ne observe.

Cei trei tineri erau gata.

Zomba la mitralieră, nu aștepta decât un ordin.

Cu ochii mari deschiși cei patru aviatori priveau groaznicul spectacol.

Pe marea calmă, cuirasatul se apleca pe o coastă, cu pupa în aer care ridica mult în sus elicele și cârma.

Un fum des și negru se ridica din uriașa masă a vaporului.

In jurul lui, o mulțime de puncte negre: erau capetele oamenilor care căutau să scape de moarte.

Multe bărci pline cu naufragiați.

— Sigur că acest vas transporta, afară de echipaj și trupe — observă Jean Bart.

— Câți oameni!

— Dar submarinul?

— E la dreapta! — strigă negrul.

— Suntem deasupra...

— Să coborâm, Raimondo, nu vezi că tot mai trag în supraviețuitori?

— Am văzut!

— Ne-a observat!

— E gata să se afunde... Nu vezi că echipajul intră înăuntru?

— Ascund tunurile.

— Aide Zomba!

— Aideți!

Fu minunat de tragic și neașteptat. Abil condus de Raimondo, avionul sbura în cerc ca la o sută de metri deasupra apei. In centrul acestui cerc se afla submarinul dușman

Germanii după ce se gândiseră o clipă să se lupte cu avionul, acum hotărîseră să se retragă.

Șeful lor, afară pe punte, dăduse ordinul de încetarea focului.

Unul câte unul, de grabă, marinarii dispăreau, după ce ascunseseră tunurile. Dar în acel moment Zomba începuse să tragă cu mitraliera.

Ofițerul căzu lovit.

Atunci o idee extraordinară. o idee nebunească, cum numai în capul lui Marius se putea ivi, o ideie genială fu lansată de milanezul nostru:

Se întoarse către Raimondo, urlând :

— Coboară imediat pe apă ! Trebue să punem mâna pe submarin !

Comandantul e ucis !

Naufragiații asistară la un fapt neauzit și totuși simplu.

Ca o pasăre de pradă care cade peste o pradă, avionul atinse apa, și sări pe platforma din urmă a submarinului care se scufunda încet.

In acel moment, Raimondo părăsi volanul și sări cu revolverul în mână, pe platformă :

— La asalt ! urlă el.

Deja Marius, Jean Bart și Zomba săriseră și dânșii.

Fiecare țineau în mână o bombă și un revolver.

Marius ajunse cel dintâi la o trapă deschisă pe bord.

Se aplecă și strigă nemțește :

— Predați-vă !

— Predați-vă sau vă aruncăm în aer ! Comandantul vostru e mort ! Predați-vă !

Cum răspunsul întârzia, toți traseră cu revolverele în marinarii care se sileau să închidă capacele.

Concluzia fu scurtă.

Germanii ridicară mâinile, strigând :

— Kamarad ! Kamarad !

— Incetați focul ! ordonă Raimondo, tovarășilor.

Strigă prizonierilor

— Eșiți pe punte. Fără arme. Cu mâinile sus. Altfel vă ucidem.

Submarinul avea patru capace.

Raimondo, Marius, Jean Bart și Zomba se puseră fiecare în dreptul unei deschizături.

Unul câte unul apăreau marinarii. Erau douăzeci și doi.

— Câți morți și câți răniți? — întrebă Raimondo pe unul care după uniformă părea ofițerul secund.

— Un rănit și doi morți! — răspunse acesta cu aroganță.

— Foarte bine. Aruncă morții în mare!

— O mie de milioane de pipe! urlă Marius, furios. — Nu ai închis mecanismul de scufundare și acum submarinul se umple cu apă.

Era adevărat.

Ofițerul secund. pe care Raimondo îl privi fix, avu un surâs echivoc și zise:

— Ați ordonat să ne predăm. Nu ați spus că submarinul trebue să se predea.

Era un act de curaj din partea lor. Submarinul se afundase atât încât apa pătrundea prin capace.

Nu mai era nimic de făcut.

Raimondo ordonă:

— La avion, amici! Aceștia să rămână la voia soartei!

Un minut în urmă, cei patru aviatori erau în avion, la locurile lor, care se desprinse de submarin cu ușurință.

Cuirasatul se scufundase între timp.

Dar supraviețuitorii și cercetașii văzură un spectacol nu mai puțin interesant.

In locul unde submarinul se afunda, instinctul era mai tare decât eroismul marinarilor. Nu voiau să fie târâți în abis. Se agățau de tot ce găseau în preajma lor.

Ajutorul comandantului, cu brațele încrucișate se cufundă eroic odată cu submarinul.

Cei patru aviatori făcură salutul militar.

Dar spectacolul nu se isprăvise.

Aproape toți naufragiații se refugiaseră pe șalupe, sau pe lucruri plutitoare care puteau să-i țină.

Marinarii germani nu fură respinși de victimele lor care avură mărinimia să-i culeagă din valuri.

O voce se auzi: a unui ofițer englez:

— Domnilor aviatori, vă îndreptați spre pământ, care se află spre nord. Vă vom da de știre cele ce va urma.

Raimondo răspunse:

— Domnule comandant, noaptea e iminentă. Noi ne ducem să aterisăm la un loc reperat din vreme de noi.

In timp ce Raimondo vorbea, se auzi strigăte de bucurie.

— Suntem salvați!

In întuneric apărură lumini albe, roșii și verzi, care se apropiau grăbite.

Inainte de a scufunda, cuirasatul avusese timpul să lanseze în toate direcțiile, cu telegrafia fără fir, semnale de ajutor.

Radiotelegramele fuseseră recepționate de o escadră de torpiloare engleze care se grăbiseră să vină în ajutor.

Cei trei cercetași fură invitați să se urce pe bordul unui vas din cele sosite, unde primiră mulțumirile călduroase ale ofițerilor supraviețuitori și a celor sosiți.

Apoi se înapoiară să găsească pe Zomba care rămăsese de pază la avion.

Și, satisfăcuți de intervenția lor oportună, săriră în avion spre a se duce să ateriseze pe câmpul de lângă mare.

CAPITOLUL II

JEFUITORII NAUFRAGIAȚILOR

Dar, în noaptea aceia, cercetașii trebuiră să renunțe la dubla triptură abisiniană și milaneză, de care vorbise Zomba și Marius, înainte de aventura lor cu submarinul.

Aterisară fără incidente pe câmpia ușor înclinată.

— Acum — zise Raimondo — să mâncăm ce o fi din proviziile noastre, deoarece e nevoie, să ne odihnim.

— De acord! — aprobară ceilalți.

— E bun somnul! — declară Zombia, care abia mai putea ține ochii deschiși.

Aeroplanul fu, ca de obicei, legat de pământ cu frânghii și țăruși.

Apoi, pe iarba moale, la lumina reflectoarelor avionului, Zomba prepară cina și mâncară conservele ce le aveau.

Apoi, fiecare se duse la scaunul său din avion, se înveliră în cuverturi și nu întârziară să adoarmă.

Nu crezuseră necesar să stabilească tururile de pază.

Adormiseră liniștiți și siguri.

Spre miezul nopții, apărură niște umbre pe crestele stâncoase cari înconjurau câmpia.

Ce mai putea fi ?

Un grup de șapte oameni cari mergeau în șir pe o cărare scobită de natură pe creștetul acelor stânci.

Uitându-se spre mare, oamenii se opriră.

— Am auzit canonada. Trebue să fi fost departe pe mare. Cunosc coasta asta de douăzeci de ani.

Cel de al doilea adaugă:

— Marea e liniștită. Poate numai curentul să arunce pe plaje lucrurile sau chiar pe naugragiați.

— Nu suflă nici pic de vânt! — observă al treilea.

Al patrulea conchise: :

— Curentul trage mai spre vest. Aidem înainte.

— Aidem! — repetă primul.

Trebuia să fie șeful, deoarece vorbea cu un aer de autoritate.

Și cei șapte oameni porniră la drum, pe aceiași potecă. Dar, brusc, se auzi vocea celui din urmă, o voce aspră și răgușită.

— Oh! stăpâne!

Șeful se opri, oprind și pe ceilalți.

— Ce e ? De ce ai vorbit. Kohu ?

Acesta răspunse:

— Stăpâne, uită-te în fundul văei.

Pe iarbă era ceva neobișnuit.

— Adevărat! adevărat!

Exclamațiile urmară din om în om, strânși cot la cot

Tăcură câteva clipe.

La urmă șeful zise:

— Allah să distrugă toată vechea rasă curdă din care fac parte și să-mi ia numele meu de Belumir, dacă nu e o mașină europeană care sboară în aer cu oamenii. Am văzut o poză la Ispahan, de curând.

— Vorbele tale sunt înțelepte, o Belumir! zise grav unul dintre oameni. — Și eu am văzut la Ispahan, poza de care tu vorbești.

— Dealtfel — reluă șeful — ce ar putea fi așa de departe de mal și așezată acolo unde n'ar fi putut veni nici un vehicul de uscat.

— Numai o pasăre a aerului...

— O pasăre așa de mare, Chiraz, înțelegi, nu poate fi decât o pasăre de fier, de care își vorbeam.

— O! Șefule, ce pradă!

— Măreață! pe Allah!

— Să ne îmbogățească pentru restul zilelor noastre.

— O să găsim arme minunate!

— Și tot felul de obiecte....

Fiecare își exprima propria-i dorință de jaf.

Acei vagabonzi, al căror șef se numea Belumir, curzi fioroși. neîmblânziți, care formau partea cea mai sălbatecă a populației Persiei, nu erau decât jefuitori de naufragii.

In timpul mersului lor dealungul coastei, dacă vedeau pe mare o corabie luptând cu furtuna, aprindeau focuri pe stânci, spre a atrage pe marinari afară din drum și a-i face să li se sfarâme vasul de acele stânci.

Prădau și ucideau pe cei ce mai ajungeau pe mal.

Omul dela urmă, care se numea Kohu, exprimă sentimentul general.

— Ai să punem mâna pe acea pasăre minunată!

Toți îl aprobară.

— Dar înăuntru vor fi oameni, — observă unul.

— Oh! — făcu Bumir! — unu, doi...

— Și noi suntem șapte! — completă Chiraz.

— Desigur că dorm ! — zise Kohu.

— Să coborâm, copii ! — ordonă șeful.

Cei șapte oameni lăsară poteca de pe stânci și cu mâinile, cu picioarele, cu dinții, din stâncă în stâncă, coborâră

Coborau cu o încetineală de melci.

Dar coborau sigur, pe tăcute, îndreptându-se spre cei patru călători care, în scaunele lor, dormeau un somn adânc și încrezător.

In noaptea aceia calmă, înstelată, ideală, șapte șacali ai naufragiilor, șapte banditi curzi, tigri și șerpi în acelaș timp, se pregtăeau de jaf și de asasinat.

Cercetașii și Zomba dormeau...

După o jumătate de oră de gimnastică înceată, cei șapte oameni, se găsiră odată pe iarba moale a poenei.

Se uniră spre a discuta încet.

Belumir murmură un ordin :

— Urmați-mă și faceți ca mine, fără o vorbă sau sgomot!

Curzii înaintară spre avion.

Mergeau cu pași de lup, Belumir, Chiraz și Kohu în rândul întâi, ceilalți patru în urmă.

Strângeau pumnalul în mâna dreaptă a cărei lamă subțire sclipea în noapte.

Din când în când, Belumir ridica mâna stângă și toți se opreau să asculte.

Dar nu auzeau nimic.

Când fură la douăzeci de metri, auziră sforăitul cadențat al lui Zomba, care dormea profund.

Cei șapte banditi, la sgomotul acela asigurător, se priviră zâmbind pe tăcute.

Vor puta ucide fără luptă! După aceia, ce pradă!

Ajunseră astfel la doi pași de coada avionului, lângă cârmă.

Constatând că nu se înșelase, Belumir se ultă mândru la tovarășii săi care îl priveau cu admirație.

Belumir ridică brațul stâng și grupul se imobilizâ.

Atunci, cu o voce abia perceptibilă, Șeful murmură la urechea lui Chiraz:

— Mă duc singur în recunoaștere. La primul meu strigăt săriți și ucideți pe oricine vă va eși înainte.

— Bine, răspunse Chiraz și repetă vorbele la urechea lui Kohu; din gură în gură ordinul fu înțeles de tot grupul.

Rămaseră nemișcați pe nisip. Belumir cu multă atenție privea aeroplanul de care se apropia binișor.

Nici un sgomot, nici o suflare: își auzea propria-i respirație. Nu se auzea decât valul care se spărgea pe pietrișul malului.

Printr'o întâmplare pe care numai destinul o poate explica. Jean Bart se deșteptă, fără nici un motiv, poate din pricina vre-unui vis.

Câteva secunde fu inconștient, apoi, se desmetici

— Ce oră o fi?

Se aplecă pe scaun spre cronometrul de bord. Lumina stelelor era destul de tare spre a vedea cadranul fosforescent.

— Oh! mai am de dormit...

Se pregătea să adoarmă când urechea îi fu izbită de un mic sgomot... neînsemnat...

Dar cei trei cercetași erau întotdeauna atât de atenți încât Jean Bart deschise ochii mari.

Nu îi era frică.

Siguranța acelei plaje pustii îl făcuse să doarmă liniștit.

Dar instinctul fu mai puternic. Ascultă.

Sgomotul nu e mai repetă însă curând se auzi o ușoară frecare de aripă a avionului.

Dar și acesta încetă.

Dar deodată, tânărul văzu patru degete negre și nervoase agățându-se de marginea avionului.

— Oh! oh! — gândi — pericolul e iminent. Câți vor fi „Dacă deștept pe tovarăși, ris să deslănțui un atac general; să așteptăm!

Mâna sa dreaptă apucase binișor revolverul.

Puse degetul pe trăgaci fără să scoată arma.

Alte patru degete apărură pe parapet.

— Acum voi vedea capul! gândi Jean Bart.

Intr'adevăr, apărut întâi un turban, apoi o frunte neagră și creață, apoi doi ochi strălucitori. un nas ca un cioc de vultur și o gură care strângea un pumnal.

Jean Bart părea o statue.

Noul venit era dotat cu o putere puțin obișnuită, căci ținându-se de parapet cu mâna stângă, luă cu dreapta pumnalul și înălțând-o, se pregătea să-l înfigă în pieptul celui ce se făcea că doarme.

Dar într'o clipă, Jean Bart întinse arma și trase.

O detunătură sfâșie tăcerea. Banditul se prăbuși

Cei trei aviatori, într'un salt, se ridicară punând instinctiv mâna pe revolvere.

— Ce e? Ce s'a întâmplat? — întrebă Raimondo.

Jean Bart răspunse liniștit.

— Cred că am fost atacați! Am ucis pe un individ care trebue să fi fost avantgarda altor mai numeroși.

Luară măsurile de rigoare.

Cei patru se așezară, cu revolverele în mână cu fața spre cele patru puncte cardinale. Ori de unde ar fi venit inamicul. trebuia să fie văzut.

La câțiva pași de avion, cei șase curzi auziră detunătura și vocile și văzând patru umbre în avion, fură siguri că Belumir avusese o primire la care nu se aștepta.

Chiraz, care în lipsa șefului. comanda, murmură lui Kohu, care era lângă el:

— Să așteptăm, apoi mă urmați!

Banditii erau invizibili pentru cercetași de oarece erau lungiți pe nisip după o movilită care îi ascundea.

Câteva minute, nici o mișcare de ambele părți. Cercetașii așteptau atacul, iar Curzi pe Belumir.

Ne văzându-l înapoi, își închipuiră că e mort sau grav rănit; cum nu voiau să aibă aceiaș soartă, Chiraz hotărî să plece.

— Cum vom ieși depe plaje, cei din avion vor trage în noui și ne vor ucide — gândeau banditii — și nu aveau de loc poftă să se miște!

După un sfert de oră de așteptare, Marius, care nu putea răbda situația nelămurită, zise:

— Pe o mie de pipe! Trebue să debarcăm și să vedem cine e omul pe care l'a aranjat Jean Bart...

Raimondo adăugă:

— Sunt de aceiași părere. Nu putem sta așa, până s'o face ziuă...

Jean Bart observă prodent:

— Să fim atenți. Să nu ne separăm, spre a nu ne slăbi forțele. Dacă eșim din avion putem fi atacați pela spate, fiindcă nu știm unde e dușmanul.

— Adică ce vrei să spui? — întrebară ceilalți.

— Că trebue să stăm liniștiți aci. așa cum suntem și să așteptăm.

Dacă nu suntem atacați însemnează că inamicul se teme.

— Așa e! — ziseră ceilalți.

— E bine! — murmură Zomba.

— Stați jos! — comandă Raimondo.

Se așezară cu fața în patru direcțiuni diferite, cu armele gata de tras.

Curzii fără să înțeleagă vorbirea, înțeleseseră însă mișcarea.

— Suntem pierduți — bolborosi Chiraz.

„O să se facă ziuă și atunci nu vom mai putea escalada stâncile.

Kohu răspunse:

— M'am gândit. Dar trebue să ne separăm în evantaliu, îndepărtându-ne încet, după nisip, folosind orice movilă, orice adăpost.

„In orice caz, e de preferat să fugim acum decât în plină zi!

— Ai dreptate — răspunse Chiraz.

Să plecăm.

— Eu plec cel dintâi și ceilalți la intervale scurte.

— Trebue să plecăm de aci, până la stânci; ne vom regăsi în câmpul de piatră!

Trebue să fi fost un loc cunoscut de toți, vre-o excavație naturală unde obișnuiau să se adune răufăcătorii. hienele naufragiilor.

Banditii începură deci să se târască, favorizați de întuneric și de coloarea mantalelor lor cenușii, spre stânci, fără să fie văzuți de cercetași.

Zomba, cu instinctul său ascuțit, zise cel dintâi :

— E bine pentru banditi, pleacă pe nisip !

Intr'adevăr, în atenția și mai ncordată a tuturor se auzea ușoare fâșâituri de nisip.

Zomba nu avea astâmpăr :

— Eu știu că pleacă ! Ei nu au arme de foc, nu pericol !

Zomba nu mai putu fi reținut.

Incălecă marginea scaunului său și se lăsă pe nisip. Se târî apoi ca un șarpe până la duna de nisip din față.

Acolo nu mai avu nici o îndoială.

Văzu în fața sa. răspândiți în semicerc, șase umbre care se îndepărtau.

Zomba ridică mâna. ochi și trase.

Ii răspunse un geamăt înăbușit ; banditii se opriră îngroziți în timp ce cercetașii veneau în fugă.

După zece minute, briganzii erau prizonieri.

Nici nu se gândiseră să reziste. Glonțul lui Zomba lovise pe unul în coapsă, fără să-l ucidă.

In zadar cercetașii încercară să se înțeleagă cu acei sălbateci ; nu pricepeau nici un fel de limbă cunoscută lor.

Când se făcu ziuă, cercetașii hotărîră să-i pună în libertate.

— La urma urmei — observă Raimondo — nu ne-a furat decât somnul unei jumătăți de noapte.

Atunci arătându-le stâncile, le făcură semn că sunt liberi.

Banditii nu se lăsară rugați. Își luară răniții, lăsară pe Belumir mort și se pierdură printre stânci fără să mai ceară restul.

Cei trei cercetași se suiră în avion și după câteva momente, acesta era deja sus.

CAPITOLUL II

INSULA PIERDUTĂ

Dar era scris ca cercetași să mai aibă încă de furcă prin regiunile acestea.

Sburau de o oră când se auzi o trosnitură la spate.

Jean Bart întoarse capul și Raimondo văzu că avionul nu mai asculta de volan.

— Un milion de mii de pipe ! Cablul cârmei s'a rupt ! — urlă Marius !

Reparația în sbor nu era posibilă.

De altfel, avionul cu cârma bătând când într'o parte, când în alta, era în mare primejdie. Trebuia coborît imediat.

Cel mai ușor dintre ei, Marius, trebuia să se ducă, târându-se până înapoia avionului și să încerce să imobilizeze cârma. Operația atât de delicată, fu îndeplinită cu măestrie și în curând avionul se așeză pe apă.

Când stricăciunea fu examinată, ea se dovedi cu mult mai gravă decât părea.

— Trebue să găsim o insulă oarecare observă Raimondo, dar suntem într'o regiune necunoscută...

— Numai de ne-ar permite timpul să plutim pe apă ! — exclamă Marius.

— In ce direcție suntem ? — întrebă Raimondo.

— La sud, sud-vest — răspunse Jean Bart după ce privise harta.

Nu reușise decât să blocheze cârma așa ca avionul dacă va sbura nu putea să ție decât drumul drept.

Observă busola și ținând cont de deriva apei, ar fi putut folosi avionul ca un hidroplan pur și simplu.

— Ai o mutră gânditoare — observă Raimond, uitându-se la Jean Bart.

Ce te preocupă ?

Ligurul răspunse :

— Ia uitați-vă la mare și a cer.

Intr'adevăr, cerul luase o colorație suspectă.

— Drace ! ai dreptate ! reluă Raimondo — mi se pare că vine un ciclon.

— Deja e în spatele nostru. Trebue să fugim repede. Nu avem un minut de pierdut.

Avionul cu un salt se desprinse de apă.

Roimondo se silea să-l țină la vre-o douăzeci de metri spre a micșora pericolul căderii în caz când comanda de adâncime și cârma n'ar fi funcționat.

Cne n'a văzut un ciclon în plin ocean nu-și poate închipui grozăvia lui.

— Tromba e formată ! — strigă Zomba.

De curiozitate. cercetașii se uitară înapoi și văzură un spectacol care le înghețа sângele în vine.

In depărtare, se părea că orizontul se înălțase și că cerul se coborâse.

O coloană monstuoasă, iluminată de sticliri de trăsnete, se învârtea vertiginos.

Raimondo urlă :

— E mai groaznic decât ultima furtună. Dacă scăpăm și de data asta, e o minune.

— Avem maximum de iuțeală ! declară Raimondo.

— Ce putem face ?

— Nimic — răspunse laconic Genovezul.

— Cum o vrea Dumnezu ! — sfârși Raimondo, aplecând capul.

Aeroplanul oscila puternic, avea salturi mari, se apleca și se ridica.

Raimondo, care nu-și pierdea niciodată sângele rece, îndresa aparatul oridecâteori tindea să capoteze.

O voce se auzi :

— Ciclonul deviază la dreapta !

— Cum ? — făcu Marius.

— Ciclonul se îndepărtează !

Jean Bart răspunse repede :

— Se îndepărtează ! Suntem salvați !

Vocea lui Zomba se auzi triumfătoare :

— Este insulă, la dreapta !

O pată neagră și verde se zărea din apă : era o insulă minusculă !

Intr'o clipă fură deasupra ei.

Descoperiră o mică plaje nisipoasă, așezată între stânci abrupte.

— N'avem spațiu mult — observă Romanul — și riscăm să ne zdrobim de stânci, dar n'avem ce face. Tot restul insulei e o îngrămădeală de stânci păduroase. N'avem nici o altă plaje afară de aceasta.

„Să încercăm. Venind dela mare poate vom avea șansă de reușită.

Raimondo, grație minunatei sale abilități, reuși admirabil manevra.

Avionul se îndreptă cuminte spre nisip.

Dar cum acesta era umed, nu se puteau înfrâna roțile...

— Suntem pierduți ! — murmură Genovezul îngălbenind.

„Aeroplanul nu se va putea opri la timp și se va sfărâma de peretele de piatră...

Dar Providența veghea ; roțile se isbiră de o mică movilă de nisip uscat și încetinindu-și avântul, aparatul se opri.

Elicea nu era decât la un metru de stâncă !

Emoția celor patru călători nu fu mică; odată coborâți se îmbrățișară cu mulțumire.

După ce se calmară, Raimondo se apropie de avion și examinară motorul.

Zambi și zise :

— Era și timpul, nu credeți ?

— Da da — aprobă Marius care îl examinase.

— Timpul, de ce ? — întrebă Jean Bart.

— Să aterisăm !

— Din ce cauză ?

— Fiindcă mecanismul care acumula electricitatea e defect.

— Oh !

— Am fi putut sbura cel mult un sfert de oră, apoi am fi făcut o tumbă în ocean...

— Care ne-ar fi primit cu valurile deschise — glumi Jean Bart.

— Acum trebue să lucrăm câteva zile spre a pune totul la punct. Când am părăsit palatul rajahului nu ne-am ocupat de motor.

— Ei, bine, o mie de pipe ! o să ne ocupăm acum !

„Mai bine prizonieri câteva zile aci pe insulă decât în fundul mării ! O să facem ca Robinson Crusoe. Avem și arme și provizii.

— Trebue să fie și vânat, de oarece văd păduri.

— Apoi, — reluă Jean Bart — vegetația asta n'ar fi așa de verde dacă n'ar avea și un râușor de apă. Curaj deci, amicii mei !

— Ehei ! Asta nu ne lipsește !

Se convinseră curând că insula nu avea mai mult de trei kilometri lungime.

Era ca un masiv de stânci perfect conic, ridicat din mijlocul apelor.

Nu se putea coborî la mare decât pe plaja unde aterizase avionul.

Peste tot o vegetație luxuriantă de arbori tropicali a căror sămânță fusese adusă de furtuni.

Din flancul unei stânci, țâșnea un isvor alimentat de ploi.

Insula nu era numai pitorească, dar și bună de locuit. Exploratorii își făcuseră un fel de cavernă din frunze de bananier.

Erau banane și apă !

Caverna fusese confortabil instalată dar era preferabil să rămână pe bordul avionului.

Era însă o nenorocire. Insula era infestată de reptile de diferite specii : șerpi monstuoși care se strecurau printre stânci și unii veneau chiar spre nouii Robinsoni.

Dar aceștia erau atenți și cu o lovitură de secure, bine aplicată, le zdrobeau capetele lor amenințătoare.

— Mi se pare — zise Raimondo, în timp ce toți se odihneau înainte de masă, că o să fie cam prost să luptăm toată ziua cu șerpi ăștia și noaptea să ne baricadăm de groaza lor.

Deodată un strigăt ascutit îi făcură să întoarcă capul

— Ajutor ! ajutor ! — strigă Zomba.

Văzură cum negrul, îngenunchi în fața focului pe care îl aprinsese, se dădea înapoi. în timp ce dintr'o cracă, un șarpe enorm se rostogolea, cu ochi injectați, cu gura deschisă de unde șuera limba bifurcată.

Monstruosul animal era să se arunce în fața negrului spre a-l sufoca în strânsoarea sa.

Zomba, care nu avea nici o armă, era îngrozit.

— Zomba e perdut — strigă Jean Bart palid.

— Nu încă ! — răspunseră Marius și Raimondo.

Luaseră deja puștile și se auzi o dublă detunătură ; corpul pe jumătate agățat al reptilei căzu, cu capul sfărâmat la un pas de Zomba pe care îl stropi sângele fiarei.

Raimondo și Marius se apropiară de negrul îngrozit în timp ce Jean Bart îi spunea liniștit :

— Ei bine, dragă Zomba, acum să te grăbești cu masa că murim de foame !

„Până atunci, în timp ce Raimondo mă va înlocui ca șef de popotă, eu și Marius ne vom desmorți puțin picioarele.

După ce verificară armele. plecară.

Ajunseră la o cavernă rectangulară, lungă de aproape patru metri, largă de doi, formând un fel de scobitură naturală ; intrarea era așa de îngustă, încât trebuia să te încovoi spre a pătrunde înăuntru.

Grota care domina spațiul unde aterisase aeroplanul, era complet goală.

— Nu cred că va trebui să dormim pe scaunele avionului — zise Jean Bart.

— Cred că cu toată paza noastră putem să ne așteptăm la vre-o urâtă surpriză !

Ligurul zise :

— Să facem patru paturi de frunze și asta ne va fi suficient ca mobilier.

„Ca să închidem intrarea, o să facem o ușe o să împletim bine niște ramuri, așa ca să nu ne temem de invazia șerpilor.

Se înapoiară satisfăcuți la mal.

— Ei, — strigă Milanezul vesel — când se așezăm la masă ?

— In cinci minute — răspunse ascarul arătându-și șiragurile de dinți albi.

„Stăpâne Raimondo. vrei mesteci cu bastonul în timp ce Zomba pune masa ? Mesteci încet, încet !

Și în timp ce Raimondo amesteca cu bună voință mâncarea pe foc, Zomba scoase lingurile, cuțitele și furculițele strălucitoare, le puse frumos pe pietre albe spălate de mare, așeză farfuriile, ultimele bucăți de pâine și ultima sticlă de vin.

Alergă de luă de pe foc cratița cu mâncare și strigă cu o voce de majordom :

— Domnii cercetași sunt serviți !

Se puse un al patrulea tacâm pentru el și câte și patru se așezară jos cu spatele spre stânca de unde curgea apa.

Așa putem să prevină sosirea incomozilor mosafiri.

Mâncarea de carne conservată pe care o pregătise Zomba cu sos de vin fu găsită excelentă. Banane proaspete completară masa.

Erau orele două când Raimondo declară :

— La lucru, băeți ! Ne-am odihnit destul. Trebue să construim ușa și paturile pe diseară.

„Cine începe lucrul cu Zomba ? Fiindcă fiecare trebue să facă de pază împotriva dușmanilor târâtori.

Instituiră rândurile de pază și apoi lucrară mai bine de o oră, fără nici un incident.

Când ușa fu pusă la intrarea grotei și fixată cu stâlpi adânc înfipți în crăpăturile stâncei, se observă că ea îndeplinește foarte bine misiunea ei.

Apoi, în orele ce urmară, demontară părțile din avion care trebuiau reparate.

Seara, luară o masă rece și cum erau obosiți se culcară de cum se lăsă noaptea.

Lăsară aprins, în grotă, unul din farurile avionului, a cărei provizie de electricitate putea dura peste douăsprezece ore.

Se încrezură în soliditatea ușei pe care o făcuseră, dar armele erau puse la îndemână.

Din fericire, noaptea fu liniștită ; cei patru Robinsoni se deșteptară cu totii la razele soarelui care pătrundea prin împletitura ușii.

Marius sări cel dintâi în picioare.

— Ei, sculați-vă !

— O să deschid eu ușa — răspunse Jean Bart, întinzându-se.

Raimondo căsca de îi trosneau fălcile.

Curând fură afară și își făcură toaleta matinală în râușorul limpede alăturat.

Făcură o bună provizie de banane din care mâncară cu poftă și băură apă gustoasă și rece.

— Acum, ce facem ? — întrebă Jean Bart când toți fură gata.

— Se mai întreabă ? La lucru !

— Se înțelege ! Dacă suntem gata, putem părăsi insula chiar mâine când va răsări soarele.

— La lucru ! ziseră cu toții.

Treaba mergea cu spor : la prânz, avionul avea carmele și cablurile în perfectă stare de funcționare.

Mecanismul de condensat electricitatea fusese demontat și curățit cu mare grije.

Se hotărîră să plece a doua zi, după o bună noapte de odihnă.

Ultimele ore fură consacrate explorării integrale a insulei.

Cine știe ce putem găsi interesant.

Timp de patru ore o parcurseră în lung și în lat, cu scurte opriri și câteva reptile mai îndrăznețe ucise pe loc.

Mulțimea șerpilor explica de ce nu mai era nici un fel de animal pe insula aceia ; monstruoasele bestii începuseră să se devore unele pe altele în lipsă de altceva.

Când seara, se înapoiară la isvor, simțeau că mor de foame.

Marius prepară masa cu cele câteva rădăcini comestibile ce le găsiseră.

— Eu mă duc la grotă să aduc provizi — zise Zomba.

— Într'o oră suntem la masă — adaugă Marius.

Negrul se îndreptă spre peșteră, în timp de Marius pregătea focul.

Deodată auziră vocea lui Zomba.

— Aaaaaaaah ! oooooooh !

Cei trei cercetași alergară și văzură pe Zomba care se

lupta cu securea cu un șarpe nu tocmai mare, care îi încolăcise un picior și îl amenința cu gura deschisă.

Marius alergă cel dintâi și o singură lovitură zdrobi capul monstrului.

Inelele-i-se desprinseră imediat și căzu jos.

— Este alt șarpe! — zise negrul emoționat. — In peșteră!

Cei trei cercetași făcură un salt spre grotă. De pe prag se uitară înăuntru.

Era un spectacol fantistic!

In mijlocul frunzelor uscate și al obiectelor cercetașilor svârlite în toate direcțiile, forfoteau mulțime de șerpi, cu un șuerat sinistru.

Se părea o hidră monstruoasă cu douăzeci de capete.

Fiarele trebue să fi fost atrase de resturile de mâncare lăsate în saci.

După o clipă de ezitare, Raimondo zise:

— Foc!

Dar se părea că gloanțele nu isbiseră înplin.

Cercetașii trăgeau mereu în masa aceia îngrozitoare.

Dar gloanțele avură un efect neașteptat.

Iritați de lupta lor, două reptile se desprinseră din grămadă și se aruncară ca niște săgeți împotriva tinerilor.

Isbit în cap de un șarpe și ametit de lovitură, Raimondo scăpă pușca și căzu la pământ ca trăsnit.

Continuându-și elanul, boa se răsuci după picioarele lui Zomba care căzu și el peste Raimondo.

Jean Bart, isbit de celalt boa, scăpă pușca și ridică securea.

Dar reptila se năpusti asupra lui și îl trânti la pământ.

Se gândi că e pierdut dacă nu reușea să tae oribilul cap care îl amenința cu fălcile deschise.

Dar simți brațul paralizat de groaznica strâsoare.

— S'a sfârșit cu mine! — gândi. Și, disperat, din instinct, urlă cu o voce sugrumată de groază:

— Ajutor! ajutor!

O voce îi răspunse:

Marius cu un salt acrobatic, trăzni cu secura de câteva ori, ucizând șarpele.

Liberat, alergă în ajutorul lui Zomba scăpându-l din strânsoarea reptilei.

In timp ce se aplecase deasupra lui Raimondo, auzi un șuerat lângă dânsul.

Massa de șerpi se mișca, cu mulțimea de capete turbate.

— Ah ! nu putem lupta ! — urlă.

Să fugim repede !

Zomba știu ce are de făcut. Luă în cârcă pe Romanul încă leșinat, și urmat de Jean Bart și Marius, care acoperea retragerea o luă la fugă.

Putură să ajungă la avion la timp spre a scăpa de periculoșii urmăritori : Marius se așeză la volan, Jean Bart la motor și avionul rupă ce rulă puțin. se ridică în aer.

Reptilele furioase ajunmgeau tocmai la mal, când Raimondo, sus, în aerul tare, își veni în fire.

CAPITOLUL IV

CONTRA ZEPPELINULUI

Șase sute de kilometri în sbor de pasăre îi separau de Mesopotamia.

Dar avionul se comportă și de data asta cu o regularitate extraordinară, de oarece motorul fusese curățit cu mare grije și acum funcționa ca și când ar fi eșit din fabrică.

Constrânși să sboare noaptea, cercetașii profitară de momentul în care luna strălucea spre a avea drumul luminat și spre a se putea orienta, deasupra unui spațiu de teren neted unde se coborîră fără nici un incident.

Dormiră făcând de veghe rând pe rând, iar când soarele își arătă geana lui roșie la orizont, plecară în direcția nord-vest.

Era aproape orele nouă dimineața când eșiți din golful Persic, suiră cursul râului Tigru, ajunseră în dreptul Bassorei, care era baza armatei engleze de operațiuni.

In timp ce Jean Bart și Raimondo studiau fiecare cel mai bun loc de aterizare, văzură câmpul de avație stabilit de Englezi; Marius asculta pe Zomba care. arătând un punct pe cer, îi spunea:

— Stăpâne, colo sus un lucru extraordinar: nu este pasăre, nu este aeroplan.

— Atunci ce e?

— E o mică țigare!

— O mică țigare! Dar, mii de pipe! numai un dirijabil poate să sugereze ideia unei țigări!

Poate e un dirijabil al armatei engleze.

„Ehei, Raimondo! Uite-te colo sus, și tu, Jean Bart, cu binoclul.

— E un dirijabil! — exclamă Genovezul după ce observase punctul cu binoclul.

„Nu ați citi în jurnale, la Irkutsk că germanii au adus un Zeppelin demontat prin întreaga Turcie Asiatică spre a sprijini acțiunea trupelor lor unite cu Turcii. Poate o fi acela?

— Ah! drace! asta ar fi bună!

— Dacă i-am ești înainte... Să încercăm să ne apropiem de el...

Raimondo îndreptă aparatul în direcția aceia.

După două mnute, Jean Bart, care nu luase ochii de la binoclu, declară:

— E un Zeppelin. Văd că are pe el crucea de fer. Se distinge. vopsită în negru pe suprafața argintie. Ce facem?

— Ce facem? — răspunse Raimondo. Să-i dăm asalt.

— Se înțelege, mii de pipe!

— Atunci, pregătește-ți mitraliera, Zomba și înainte!

Negrul nu se lăsă rugat. Mitraliera fu îndreptată și armată cu bobinele de cartușe.

De data aceasta soarta nu fu favorabilă amicilor noștri. Când fură mai aproape de Zeppelin, enorm în aer, se auzi o serie de pârâituri și o grindină de gloanțe de mitralieră căzu asupra aeroplanului.

Elicea continuă să funcționeze, dar planurile de adâncime și de direcție fură lovite în plin și sfâșiate în multe locuri.

Din fericire, stabilizatorul automat al avionului împiedică aparatul să-și piardă echilibrul. Dar din pricina iuțelei avionului, acesta se izbi cu putere de nacela dinapoi a Zeppelinului.

Fu o isbitură îngrozitoare; câteva momente cercetașii gândiră că dirijabilul era rănit mortal.

Greșală!

Nu avea altă avarie decât distrugerea jumătății unei cabine.

Numai că avionul, grav avariat, era distrus.

Tinerii se aleseră cu multiple contuziuni însă fără gravitate.

Tocmai se trezeau din buimăceala loviturii când auziră o voce aspră pronunțând într'o italienească cu accent străin :

— Sunteți prizonierii mei !

Era comandantul Zeppelinului care vorbise.

Jean Bart, Marius, Raimondo și Zomba se simțiră în mare primejdie. Dar nu erau în așa stare de enervare și disperare în cât opuseră o rezistență îndrăcită.

In cealaltă jumătate a nacelei, rămasă întreagă, se încinse o luptă epică.

Cei trei cercetași aveau revolverele la brâu și Zoruba securea în mână. Știură să facă cea mai bună întrebuințare cu ele și înainte ca germani să poată să-i stăpânească făcură mulți morți și răniți.

Trebuiră să cedeze numărului prea mare de inamici.

Comandantul ordonă să fie agățați cu capul în jos în nacela dinainte.

— Vor servi de exemplu englejilor care desigur că se uită la noi de jos. Pe negru, pentru moment, cruțați-l. Îi va veni și lui ceasul.

In mai puțin timp decât fu dată porunca, cei trei eroi fură legați cu capul în jos, într'un colț din nacela dinainte a dirijabilului.

In acea oribilă poziție, moartea nu putea să întârzie.

Marius, nebun de furie, urla:

— Tăiați frânghia ! Tăiați frânghia !

Zomba care auzea strigătul disperat, își simțea inima sfâșiată de durere.

Era păzit de doi germani, într'un colț.

Il dezarmaseră, dar nu era legat. Se silea să stea liniștit deși toți nervii săi îi vibrau la disperatele strigăte ale lui Marius.

La un moment dat nu mai putu să se stăpânească ; sărind ca o panteră asupra ceor doi gardieni, îi trânti la pământ cu doi pumni înfricoșetori și puse mâna pe revolverele lor.

In acelaș moment, marinarul se aplecă pe nacelă, în fața frânghiei cu care erau atârnați cei trei tineri și scoțând un cuțit din cingătoare, începu s'o tae.

Poate așa îi ordonase comandantul de oarece torturile erau în afară de legile războiului.

Zomba, care era în spatele lui și îl vedea ce face, îl apucă de picioare făcându-l să-și piardă echilibrul.

Corpul sbură în aer și căzu în vid dela o înălțime de peste două mii de metri.

Zomba, dintr'o ochire, văzu că acel colț de nacelă era pustiu. Trase frânghia și unul după altul cei trei cercetași, amețiți, dar fără să-și fi pierdut simțirile, fură aduși pe bord.

— Noi ucidem pe toți, pe toți. zicea Zomba înebunit de furie.

Echipajul unui Zeppelin e de obicei de vreo treizeci de oameni. Așa dar amici noștri aveau de luptat contra a vreo douăzeci de nemți, de oarece afară de morți și răniți. mai scosese și Zomba din luptă încă doi.

— Aidem în cabina comandantului — propuse Marius.

— Eu văzut intrat aci comandant, și abisinianul arătă o ușe.

Săriră într'acolo.

Sfărâmară ușa și găsiră pe șef stând la birou în mica sa cabină, scriind.

Poate redija un raport despre cele întâmplate, despre izbânda pe care o sconta prea de vreme. Într'o clipă fu legat și făcut inofensiv.

Grație armelor pe cari le găsiră în cabină, cei patru călători erau acum în stare să se apere și să se bată cu un întreg regiment de germani.

— Acum la mașini! — ordonă Raimondo.

Și, fapt de nemaipomenit curaj, cucerirea unui Zeppelin de către trei tinerii și un negru, în câteva minute.

— Sus mâinile! — urlă Raimondo în nemțește mașiniștilor.

Unii marinari se apărară și răsunară două detunături. Zomba simți cum un glonț îi trecuse prin carnea umărului iar Marius simți cu lobul urechei îi este smuls de un alt glonț.

Toți patru traseră în acelaș timp și cinci germani căzură peste mașini.

Alergând, făcură înconjurul nacelei unde găsiră ascunși câțiva marinari care nu opuseră nici o rezistență.

Zomba fu pus să păzească prizonierii, care, dezarmați și legați burduf, nu mai prezentau nici un pericol.

Cei doi mecanici principali. care nu fuseseră uciși, fură lăsați liberi și li se porunci sub amenințarea țevilor de revolver să coboare dirijabilul spre pământ.

Apoi Raimondo se duse la cele două extremități ale nacelei și agăță câte un mare steag alb, descoperit printre steagurile de toate culorile care erau îgrămădite în cabina comandantului.

Vitejii de germani avuseseră grija să prevadă și cazul când ar fi siliți să strige în limbajul convențional al semnalizării cu steagurile, mult iubitul lor strigăt: „Kamarad!".

Pentru englezi trebuia să însemneze că Zeppelinul inamic era silit să se scoboare și să se predea.

In câmpul de aviație dela Bassora, emoția fu de nedescris. Se dădură ordinele neceare spre a se pregăti aterisarea monstrului de oțel care acum nu mai putea să răspândească groaza și moartea deasupra orașelor descoperite, așa cum se știa că se specializaseră acești pirați, acești rechini ai aerului, ca și frații lor de cruce submarinele.

Desigur că ofițerii văzuseră de jos, deși confuz din cauza marei înălțimi, drama care se desfășurase, adică groaznica ciocnire a avionului necunoscut cu colosul aerului.

Dar care nu le fu mirarea tuturor când din uriașul dirijabil care se apropia încet de pământ, până când sute de brațe putură să apuce frânghiile cari atârnau, se văzu trei tineri, cu hainele sfâșiate. însângerați, înegriți de fum și de sudoare, înălțând brațele și strigând din răsputeri:

— Trăiască Italia! Trăiască Anglia!

Ofițerii dădură câteva ordine repezi și se făcu un uriaș careu în jurul Zeppelinului care atingea pământul cu ușurința unui fulg. Toți văzură atunci un curios spectacol și se minunară cu atât mai mult de îndrăsneața faptă, de un eroism fără precedent, a tinerilor cercetași italieni.

Intr'adevăr, în parea dinapoi a nacelei din urmă a dirijabilului se înfipsese, ca într'un corp moale, minunata pasăre aeriană care fusese Săgeata, avionul cercetașilor, cu care, după cum știm, aceștia îndepliniseră atâtea nobile misiuni și atâtea extraordinare aventuri care îi făcuseră celebri în lumea întreagă.

Acum era complet sfărâmat și știuse ca un vultur mândru să moară ca eroii pe câmpul de glorie.

In schimb. Zeppelinul nu avea prea mari avarii și putea fi ușor reparat constituind pentru armata engleză o pradă și prețioasă și necesară întrucât forțele engleze care operau în aceste regiuni dificile nu putuseră avea la dispoziție pentru recunoașteri deasupra liniilor inamice, sau pentru bombardamentul campamentelor și orașelor întărite turcești, un așa de minunat instrument cum era un Zeppelin.

Aportul militar pe care acest aparat îl aducea trupelor engleze era cât se poate de însemnat și bucuria ofițerilor era de nedescris.

Cei patru eroi aerieni fură conduș în triumf în fața generalului comandant care își avea cartierul general în centrul orașului Bassora.

Acesta, un bărbat energic și plin de bunătate, vorbea la perfecție limba italiană.

Marius îi povesti în limbajul său figurat și plin de vioiciune, întreaga aventură cu monstrul aerian.

E inutil să povestim serbările ce au fost date în cinstea vitejilor cercetași. Aceștia însă aveau, înainte de toate, nevoie de odihnă.

După ce își pansară rănile ușoare, după o copioasă masă și o bae bună se culcară, visând, desigur la nouile aventuri ce-i mai așteptau.

Citiți urmarea în fascicula No. 51 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 23 Septembrie

TEMPLUL MISTERIOS

Copii!

Cea mai bună revistă și pentru vacanță este tot

„CEI TREI CERCETAȘI"

Se găsește la toți vânzătorii de ziare; se pot face și abonamente direct la Universul".

Strângeți cu îngrijire cele 10 cupoane cari se vor publica în numerele viitoare ale „Celor 3 cercetași" ca să le puteți trimite împreună cu deslegarea jocului spre a participa la tragerea premiului de lei 10.000.

Primul cupon și condițiunile jocului sunt publicate în fasicola No. 44 apărută Sâmbătă 5 August. Cereți-o la toți vânzătorii de ziare.

PENTRU LIBRARII ȘI DEPOZITARII DE ZIARE

CAETE

DICTANDO ȘI ARITMETICA

de câte 6, 8, 10, 16, 20, 24, 30, 40, 50, 100 și 200 de file de cea mai bună calitate (hârtie velină) Maculatoare, Blocuri de orice fel, Caete desen și muzică se vând la

Librăria Ziarului „UNIVERSUL"

cu preț mai avantajos ca oriunde. La comenzi importante se fac reduceri de prețuri. Expediții prompte. Se pot expedia ramburs

---

Comenzile se primesc la:
LIBRARIA ZIARULUI „UNIVERSUL"

Catalogul cu prețuri se trimit gratuit la cerere

CEI TREI CERCETAȘI
CUPON No. 7
pentru al II-lea premiu de
10.000 Lei